

5. SPASENÍ

Pojmem SPASENÍ všeobecně chápeme přechod lidské duše ze ZEMĚ do NEBE.

Etymologicky má tento výraz základ ve slově „pásti“ a znamená něco jako ochraňovat na pastvě. Slyšel jsem také podobný výklad pomocí pojmu „sjednocení na pastvě“. Pojem „SPASENÍ“ lze tedy vyložit také jako „soudpasení“, „spolupasení“, nebo též „shromáždit na pastvě“ a v přeneseném významu ve vztahu NEBE – ZEMĚ pak jako: „shromáždění k nebeské hostině v Božím království“.

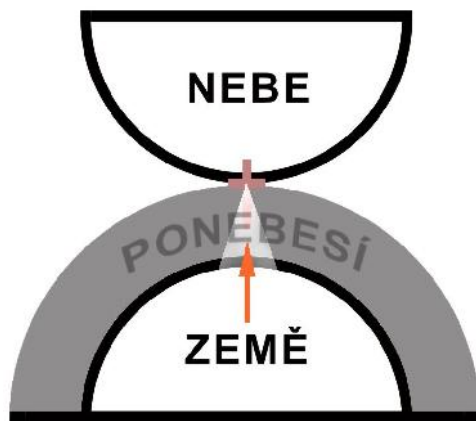
Ovšem v knížkách i v kázáních bezkonkurenčně zvítězil výklad tohoto pojmu ve významu „záchrana“, neboť je vždy spojován se Spasitelem Ježíšem Kristem a jeho zástupnou obětí za hříchy světa na kříži. To ovšem není přesné, SPASENÍ není totéž, co záchrana, to by potom HŘÍCH byl jediným a svrchovaným důvodem, proč bychom měli být spaseni. HŘÍCH pouze znemožnil SPASENÍ člověka, přesněji řečeno zrušil jeho schopnost proměny z pozemšťana v nebešťana, nikoliv zdůvodnil. Motivací k této proměně je tedy od začátku něco jiného, než co jsme si dosud po celá staletí zvykli hlásat ve spojení se záchranou od HŘÍCHU.

Záchrana od HŘÍCHU (očistění) zajisté nadále zůstává první nutnou podmínkou k tomu, abychom mohli být SPASENI. Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista, aby byl obětován za hříchy světa. Jde o nejdůležitější a nejdramatičtější Boží akt v celých biblických dějinách. Ježíš obstál ve zkoušce a svou dobrovolnou obětí vykonal ten nejstatečnější možný čin v historii lidstva. Prokázal svou poslušnost Bohu tak jako nikdo jiný, zřekl se svých božských výsad a podstoupil potupnou smrt umučením spolu s hříšníky za záchranu hříšníků.

Zachraňovat lze ale jen toho, kdo je v nějaké nouzi a v nouzi ve smyslu tohoto přechodu ze ZEMĚ do NEBE je celé lidstvo bez rozdílu z již zmíněných důvodů.

„Není totiž rozdílu, všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“

Rím 3:23

Jediným řešením této nouze je Kristův kříž, přesněji řečeno jeho zástupná oběť na kříži za hříchy světa, která byla vykonána přesně tak, jak to Bůh sám po dlouhá staletí, ba tisíciletí připravoval a skrze proroky oznamoval a jak o tom také sám Ježíš mluvil. Jak si představit, že Ježíš zemřel za naše hříchy tak, že přešly na něho a jeho věčný život na nás, se dá jen stěží pochopit, ale poměrně názornou představu poskytuje např. princip záměny:

**Byly to však naše nemoci, jež nesl,
naše bolesti na sebe vzal,
ale domnívali jsme se, že je raněn,
ubit od Boha a pokořen.
Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj,**

**jeho jizvami jsme uzdraveni.
Všichni jsme bloudili jako ovce,
každý z nás se dal svou cestou,
jej však Hospodin postihl
pro nepravost nás všech.
Izaj 53:4-6**

Je ještě více takových biblických výkladů, ale v plnosti tento mechanismus přenesení našich hříchů na Krista a jeho svatosti na nás se pochopit nedá. Celé SPASENÍ včetně nutného očištění od hříchů skrze prolitou Kristovu krev je tedy nadpřirozeným zázrakem a jde ryze o Boží dílo. O tom všem bylo již kázáno i napsáno mnoho.

Chtěl bych si povšimnout jiné věci. Pokud HŘÍCH a záchrana od něho není tím pravým a jediným důvodem ke SPASENÍ (ke shromáždění v NEBI), co všechno se musí technicky vzato stát při tomto přechodu lidské duše z jednoho prostoru ve stvořeném světě do jiného (tj. ze ZEMĚ do NEBE) s každým jedincem a co o tom můžeme, nebo dokonce máme vědět a pochopit z Písma?

Židovští zákoníci a farizeové si totiž mysleli, že stačí jen zbavit se hříchů přinášením obětí, věrně dodržovat Desatero a tím si zajistit nárok být, tak jak jsou bez jakékoliv proměny, v okamžiku své smrti přeneseni ze ZEMĚ do NEBE.

Proto Ježíš jednomu z nich, Nikodémovi, který byl členem židovské rady, řekl:

„Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“

Jan 3:3

Nové narození

Ke SPASENÍ tedy nestačí jenom očištění od hříchů a to třeba i skrze prolitou Kristovu krev, je třeba se také znovu narodit. Něco takového ovšem Židé dosud neslyšeli.

Náboženský člověk se ptá stále jen na to, co musí a co nesmí udělat, aby mohl být zachráněn a to samé pak běží předávat druhým. Bůh ale s námi hraje fér hru a chce, abychom také něčemu porozuměli bez ohledu na to, jestli to se sebou můžeme, nebo nemůžeme sami udělat. Nově narodit se nemusíme proto, že jsme zhřešili, ale proto, že na počátku Bůh stvořil dvě od sebe odlišná místa – NEBE a ZEMI. Tato dvě místa se od sebe podstatně liší a proto přechod z jednoho do druhého vyžaduje stejně podstatnou proměnu, která se děje právě skrze nové narození.

Znovu lze připomenout proměnu housenky v motýla. Nevidím v tom ani symbol HŘÍCHU, ani žádnou moralitu. Je to přímý kód Božího slova o základní struktuře vesmíru zjistitelný i u všech tvorů ve stvoření. Housenka umírá sama sobě, motýl je tím **novým narozením**.

Co jsem psal o smrti starého člověka v nás, platí také o novém narození. Znovu narodit se nemáme proto, že jsme zhřešili, ale protože jsme zhřešili, tak jsme o toto nové narození zcela přišli a spolu s ním i o způsobnost přejít do NEBE. Podstata HŘÍCHU tím není nijak oslabena, ani zrušena, naopak nabývá mnohem fatálnějšího rozměru i když princip pokání zůstává stejný jako dřív.

Kdo si doposud myslel (a to je dnes většina křesťanů), že nové narození je tu jen a jen kvůli tomu, že jsme zhřešili, abychom tak **zemřeli** HŘÍCHU a tím ochotněji činili pokání ze svých osobních hříchů, je spasen stejně kvalitně jako ten, kdo dnes nově porozumí Duchu a pochopí, že nutnost nového narození tu byla dřív, než přišel HŘÍCH.

HŘÍCH nás od těchto věcí jen zákeřně oddělil, takže teď vůbec netušíme, že tu „nové narození“ kdy bylo. My ho teď s nadšením přijímáme jako novou věc, speciálně Bohem danou kvůli HŘÍCHU, ale to není zcela přesné. V čem je tedy praktický význam vidět tento rozdíl, jestliže princip vyznávání hříchů zůstává stejný jako dřív? Ten význam je především v tom, abychom také něčemu lépe porozuměli, abychom poznali pravdu, která má moc osvobodit svět. Bůh chce, aby i svět lépe porozuměl správnému vztahu mezi NEBEM a

ZEMI a tím i biblicky pravdivějším chápání Božího pohledu na člověka a jeho hříchy. Třeba i takový detail, jako je zjištění, že nové narození nijak nesouvisí s HŘÍCHEM, ale s první větou Bible, může změnit paradigma celkového pohledu na Písmo i Boha, může výrazně přehodnotit definice HŘÍCHU a SPASENÍ i jiných biblických pravd a ze zvěsti evangelia se může rázem stát zvěstí radostná, jakou ostatně vždy měla být. Slovo evangelia už nemusí být jen nastavováním „zrcadla sebezdedšení“ a zaséváním bezpodmínečného pocitu viny, jak se to ještě dnes mnohým nevěřícím může jevit.

Osobní zážitek v psychologické ordinaci

Kvůli celkovému vyšetření na poliklinice jsem musel podstoupit i psychologické vyšetření. Když jsem se přiznal ke své křesťanské víře, vznikla zajímavá, asi půlhodinová debata, při které mi pan doktor řekl: „Proč vy křesťani pořád vyžadujete, aby měl člověk nutně pocit viny, jinak nemůže být spasen.“

Řekl jsem mu na to: „Ta základní vina je v tom, že Boha už nevidno.“

Doktor se podíval šikmo v levo nahoru, pak na mě, pak sklopil zrak a přešel na jiné téma. V tu chvíli jsem u sebe neměl nic pohotovějšího, ale se svou odpovědí jsem moc spokojen nebyl. Cítil jsem, že jsem mu svou myšlenku nepředal. Pan doktor měl totiž pravdu.

K pochopení evangelia nemusí nutně patřit povinný pocit viny.

Bez pocitu viny

Kdo si třeba všimne, že celý svět je nějak porušen, může také uvěřit tomu, že lidské dějiny se měly původně odvíjet jinak, a že nápravu těchto věcí může přinést druhý příchod Ježíše Krista a odevzdá mu svůj život i bez pocitu osobní viny. Asi to nikdo neudělá bez dodatečného pochopení, že také on sám je součástí této porušenosti, ale bezpodmínečně nutně to není.

Do církve také přicházejí lidé, kteří se bojí a hledají tam nejprve oázu bezpečí. Bojí se chaotického světa, bojí se třeba o své děti apod. Ani k těmto důvodům se většinou nemusí vázat pocit viny. Pokud člověk neví, že je hříšník, nemůže mít ani pocit viny a jsem přesvědčen, že to pro začátek po něm ani Bůh neřádá.

Když dnes mladý člověk přijde třeba na nějakém meetingu Boží moci za Kristem s přáním, aby mu dal „ochutnávku“ z NEBE, aby mohl prožít nějakou jinou lepší realitu, než jaká je tady na ZEMI, Ježíš mu to rád dá i bez pocitu viny. Pokud při tom také uvidí v jeho srdci ochotu a připravenost změnit svůj život na základě prožité zkušenosti NEBE, tím spíše.

Ze svých hříchů nemusíme vždy trpět pocitem viny, ale v daném čase bychom si je měli uvědomit a odvrátit se od nich. Teprve až ve světle Kristovy slávy, až když přijmeme jeho Ducha do svého nitra, si můžeme jako pod rentgenem začít uvědomovat všechny své skryté hříchy. Uvidíme ne jen svou celkovou nezpůsobilost ke SPASENÍ a ke svatosti, ale často i nečekanou a netušenou morální zkaženost a pýchu.

Naše nezpůsobilost k přechodu do NEBE je dána něčím, co si už neuvědomujeme, za co necítíme pocit viny a co vlastně vůbec nesouvisí s tím, jak se cítíme nebo jak se chováme, čili s naší morálkou. Ta nezpůsobilost má příčinu v celkové porušenosti světa, v absenci samotné podstaty života, která je pro celé tvorstvo skryta pouze v osobě Ježíše Krista.

To mě znovu přivádí k tomu verši z Písma, kde Ježíš mluví o Duchu, kterého nám slíbil poslat a který má ukázat světu pravou podstatu HŘÍCHU i SPASENÍ.

On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří,...
Jan 16:8-9

Proč Bůh chce ukázat celému světu, že HŘÍCH souvisí přímo s absencí samotného zdroje věčného života a ne jen s naší morálkou, s Desaterem Božích přikázání, nebo třeba se satanem? Možná to bylo mnohem pohodlnější i logičtější, cítit se vinen a tak vědět proč mám činit pokání ze svých osobních morálních hříchů.

Myslím, že Bůh chce, aby vědomí HŘÍCHU zasáhlo všechny lidi bez rozdílu i bez pocitu viny. Aby svět, který se necítí vinen věděl, že tu na počátku bylo něco, co zmizelo a co už nikdo nemá a ani neumí se sebou sám udělat – **znovu se narodit**.

Ježíšův rozhovor s Nikodémem

Proč chtěl Ježíš po Nikodémovi, aby věděl, že se musí také znovu narodit, jestli chce vejít do Božího království, když z toho neplynulo žádné zvláštní nové přikázání?

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3

Člověk HŘÍCHEM ztratil svou původní způsobilost znovu se narodit.

Potřeba znovu se narodit nepřišla s HŘÍCHEM, ale naopak kvůli HŘÍCHU odešla.

Nevím, jestli se Nikodém vůbec mohl z Písma něco takového o novém narození dozvědět. Nejistil jsem, ani jsem neslyšel, že by o něčem takovém bylo v Mojžíšovi, Žalmech, nebo prorocích. Ježíš přinesl něco opravdu nového (až reformačního), co mohlo zákoníky dost vyvést z rovnováhy. Nikodém reagoval velmi spontánně:

Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Jan 3:4

Ježíš mu neodpovídá žádným novým přikázáním, nedává žádný praktický návod, jak to udělat, aby se člověk mohl znovu narodit, ale popisuje zvláštní proces, který poukazuje k jednomu již známému úkonu, Janovu křtu vodou a také ke křtu Duchem svatým, kterého nám Ježíš slíbil poslat po svém zmrtvýchvstání.

Opět se tu otiskuje všudypřítomný princip první věty Bible.

Křest vodou patří ZEMI a znamená smrt starého člověka, křest Duchem svatým je z NEBE a znamená nové narození. Obojím prošel Ježíš sám a obojí ilustruje všudypřítomná dvoupatrová struktura zjistitelná v přírodě: **housenka – kukla – motýl**, kde kukla je tím křtem i pouští, předělem i přechodem mezi dvěma světy. Při tom nic z toho nezobrazuje HŘÍCH, ale spíše něco, co tu bylo dřív a co vychází ze základní koncepce stvoření NEBE a ZEMĚ podle první věty Bible. Ježíš v rozhovoru s Nikodémem pokračoval takto:

Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla je tělo, co se narodilo z Ducha je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.“ Jan 3:5-7

Ježíš zde opravdu nepopisuje něco, co by nutně muselo souviset s HŘÍCHEM, ale spíše ukazuje Nikodémovi na základní rozdíl mezi pozemskými a nebeskými věcmi. Ježíš stále zdůrazňoval Židům, že nic pozemského, nemůže tak jak je, přijít do NEBE. Učitelé zákona ale nejsou sto něco takového přijmout.

Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“

Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka.“ Jan 3:9-13

Celá ZEMĚ je sice porušena HŘÍCHEM, ale to není jediný rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ. I ti nejctnostnější ze ctnostných, dokonce i ti, kterým by se podařilo nemožné, celý život neporušit jedině z Desatera Božích přikázání, stále by ještě nebyli tam, kde by ve vztahu k NEBI **měli** být. Všichni potřebují spasitele, protože narodit znovu se neumí nikdo.

Má-li platit to, co řekl Ježíš, že vystoupit na nebesa může jenom jeden, ten který z nebes sestoupil, Syn člověka – tedy on sám, znamená to, že v NEBI může přebývat jen jediný Duch a to Duch Boží a ne jiný. Pak je jasné, že se potřebujeme nějak „schovat“ do Ježíše, abychom tam mohli přebývat spolu s ním. My se vlastně podruhé rodíme přímo do něho. HŘÍCH zde technicky vzato hraje jen podružnou a přesto tragicky fatální roli nezamýšlené poruchy v tomto řádu, neboť tato porucha HŘÍCHEM přišla až později.

Duchovní quazi-biologie

Stejně, jako člověk přichází na svět středem živého těla (své matky), tak také musí jiným středem z tohoto světa odejít, aby se dostal na místo svého určení. Stejně jako se rodíme do světa středem živého těla pozemského a ne jinudy, tak se znovu narodit do Božího království můžeme zase jen středem jiného živého těla, tentokrát toho nebeského a ne jinudy. Živé tělo zde hraje klíčovou roli vždy.

Tím duchovním koridorem, tou vstupní branou do nebeských příbytků je symbolicky vzato na kříži otevřené srdce Kristovo. SPASENÍ se tedy netýká jen morálky, ale také něčeho mnohem hlubšího, jakési duchovní quazi-biologie, tedy něčeho, co se biologii podobá, ale zároveň ji překračuje. Do Božího království nelze jinak než se pouze „vrodit“.

Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní na nebesích. A jako jsme nesli podobu pozemského, tak poneseme i podobu nebeského. **1.Kor 15:46-49**

Opět ani Pavel neřeší nic, co by přímo souviselo s HŘÍCHEM. Je třeba dobře porozumět těmto dvěma podobám, pozemské a nebeské. Ježíš tedy není jenom spasitelem světa a záchrancem hříšníků tady na ZEMI, ale také druhým Adamem z NEBE. Jeho nebeskou identitu máme možnost přijmout v jeho Duchu už teď.

Jak je psáno: „První člověk Adam se stal duší živou“ - poslední Adam je však duchem oživujícím. **1.Kor 15:45**

Ježíš je jen jeden, ale pracuje v našich životech na obou našich podobách, jak pozemské, tak nebeské. Kvůli HŘÍCHU vzal Ježíš na sebe nejprve roli toho prvního Adama, který v ráji zklamal.

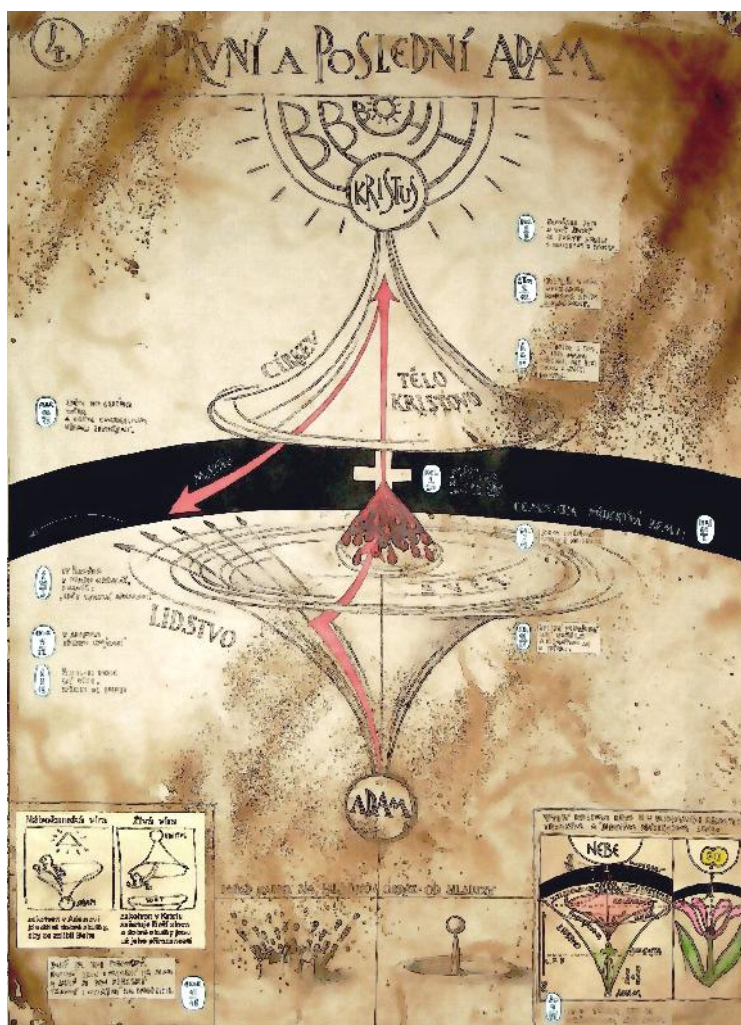
Do věku 30 let věrně pracoval jako tesař, aby očistil od HŘÍHU naši pozemskou podobu a pak nastoupil i roli Adama posledního, který nás oživuje Duchem a proměňuje do nebeské podoby. Tuto druhou roli má Kristus od založení světa a ne až kvůli HŘÍCHU.

Proč dal Pavel v Písmu Ježíši Kristu označení Adam (poslední Adam) vidím právě v tom, aby bylo jasné, že jen skrze něho se rodíme znovu do nebeského království a že v něm také dostáváme svou novou pozemskou, ale zároveň i nebeskou identitu. Dostáváme v pravém slova smyslu nového Adama pro celý náš život.

Každý, kdo přichází ke Kristu vynáší při vyznávání hříchů z pokladu svého srdce dobré i zlé. Všechno to zlé je díky prolité Kristově krvi odpuštěno a „hozeno do jezera zapomění“, aby i to dobré co zůstalo, mohlo následně také zemřít své pozemské podobě a být proměněno do té nebeské. S Kristem proto umíráme i znovu se rodíme celí, beze zbytku. Všemuhříšnému umíráme jednou provždy, abychom posléze i všemu pozemsky dobrému zemřeli také, ne však k věčné smrti, ale k novému narození.

A on jim řekl: „Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.“ **Mat 13:52**

Bůh musí nejprve uzdravit tu housenku v nás, aby byla sto se začít proměňovat v motýla. Nejprve musíme být očištěni od všeho zlého, protože jenom to dobré v nás se může začít nadpřirozeně proměňovat k novému narození.

HLAVNÍ MYŠLENKY TĚTO KAPITOLY:

Výraz „spasení“ má základ ve slově „pásti“ a lze jej vyložit také jako „soupasení“, („spolupasení“), nebo též „shromáždit (ochránit) na pastvě“ a v přeneseném biblickém významu pak jako: „shromáždit k nebeské hostině v Božím království“.

Člověk HŘÍCHEM ztratil svou původní způsobilost znovu se narodit.

Potřeba znovu se narodit nepřišla s HŘÍCHEM, ale naopak kvůli HŘÍCHU odešla.

Nikodém se nemohl z Písma Starého zákona o novém narození nic dozvědět.

Bůh musí nejprve uzdravit tu housenku v nás, aby byla sto se zakuklit a proměnit v motýla.

Nejprve musíme být zbaveni všech nečistot, neboť jen dokonale čisté může být nadpřirozeně proměněno.